

det i Finansministeriet. Det er staten, som bliver den endelige vinder på den her side. Man får både styringen og også pengene, såfremt der bliver handlet i sektoren fremover. Det er meget, meget problematisk.

Man må derudover, hvis man går ind i præmisserne for stoploven, sige, at den også i sig selv indeholder særlige problemer ud over det, der måske er tilsigtet. Der ligger et høringssvar fra Aalborg Kommune, som siger, at man deroppe har en intern koncernstruktur, der betyder, at man inden for forsyningsområdet kan have overvejelser om, at forskellige selskaber skal slå sammen eller på en eller anden måde ændres i deres struktur. Og hvis det sker fremover, vil man være omfattet af en statsafgift. Staten er altså berettiget til 40 pct. af værdierne, hvis man inden for en koncernstruktur i en kommune vælger at flytte en vandforsyning til en anden del af den samme koncernstruktur. Det er i sandhed en nyskabelse, som giver vidtrækkende muligheder også på andre områder. Det må i al fald som minimum, mener vi, ud af den her lovgivning.

Alternativt til det, som ligger, kunne man udmærket have moderniseret vandsektoren uden at lave den her centralistiske model og det her meget voldsomme indgreb. Tre ganske enkle elementer ville have opnået det, som udadtil var baggrunden for, at man lavede det såkaldte serviceeftersyn, hvor man jo sagde, at der var behov for en modernisering af sektoren, og at der var et økonomisk potentiale.

Kl. 16.55

Set med vores øjne er det sådan, at hvis man havde lavet obligatorisk energi- og miljøledelse i de bare lidt større selskaber og havde forfintet benchmarkinginstrumentet, så det kunne bruges på frivillig vis af alle, og hvis man havde lavet en lillebitte ændring i lovgivningen, der havde betydet, at man kunne lave forskning ad fordøren under hvile i sig selv-princippet, altså en godkendelse af, at man måtte bruge f.eks. 1 øre eller 2 øre pr. kubikmeter vand, man solgte, til forskning inden for området, ville det have betydet, at man kunne have hentet alle de gevinster, som nogle teoretisk mener er til stede i sektoren, uden det centralistiske indgreb, uden de meget vidtgående konsekvenser, man nu har skabt, og uden at skabe endnu flere problemer end dem, man lægger op til at løse.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Vil De Radikale virkelig påstå, at der ikke er solgt vandværker inden serviceeftersynet, som regeringen og Dansk Folkeparti nu sammen med næsten resten af oppositionen har været med til at forhandle? Er det virkelig det, De Radikale fra talerstolen vil påstå? Jeg vil bare sige, at jeg så godt vil have en forklaring på, hvordan TRE-FOR var i besiddelse af vandværkerne, hvis ikke de var solgt før i tiden. Det var en ting.

En anden ting er: Synes man virkelig fra De Radikales side, at det er i orden, at det er kommunen, der scorer kassen, altså borgernes penge? Det er borgerne, der har betalt for vandværkerne og for rørsystemet. Er det virkelig hr. Johs. Poulsens ærlige mening, at det beløb bare skal tilfalde kommunekassen, og skulle alle de andre kommuner bare have solgt deres vandværker hurtigst muligt, så kommunerne kunne råde over de penge?

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Til den første del af spørgsmålet må man sige, at det er rigtigt, at der er andre end kommuner, som ejer vandforsyninger. Det er der jo en historisk begrundelse for. Der er igennem tiden i forskellige kontekster opstået vandforsyninger, som enten er andelsejede eller kommunalt ejede, og det er også helt korrekt, at nogle af dem har haft ejerskifter i perioden inden.

Det, der er situationen, er jo bare, at man, da man spillede ud med det såkaldte serviceeftersyn, fremprovokerede en situation, hvor flere og flere gik ind i overvejelserne, fordi de var bange for, at vi kom dertil med det, hvor vi står i dag, nemlig at man på det her område vil indføre en statslig afgift på eventuelle handler. Jeg siger bare igen, som jeg også sagde i spørgsmålet til hr. Jørn Dohrmann tidligere: Er Folketinget bedre til at bedømme, hvorvidt en vandforsyning skal være i kommunalt eje eller i andelseje, end de er ude lokalt? Efter vores opfattelse er man det ikke.

Så til det med borgerne: Helt enkelt kan man vel sige, at de penge, som måtte blive i nogle kommunekasser, i hvert fald er langt tættere på de borgere, som Dansk Folkeparti kerer sig om, end hvis de puttes i finansministerens store kasse herovre.